

14847

ПЕСМЕ

МИЛОРАДА ПОПОВИЋА

ШАПЧАНИНА.

ДРУГО КОЛО.

ЉУВИЧИЦЕ. — СЕЛО У ДЕТИЊСКИМ
СПОМЕНИМА.

У БЕОГРАДУ,
У ДРЖАВНОЈ ШТАМПАРИЈИ 1866.

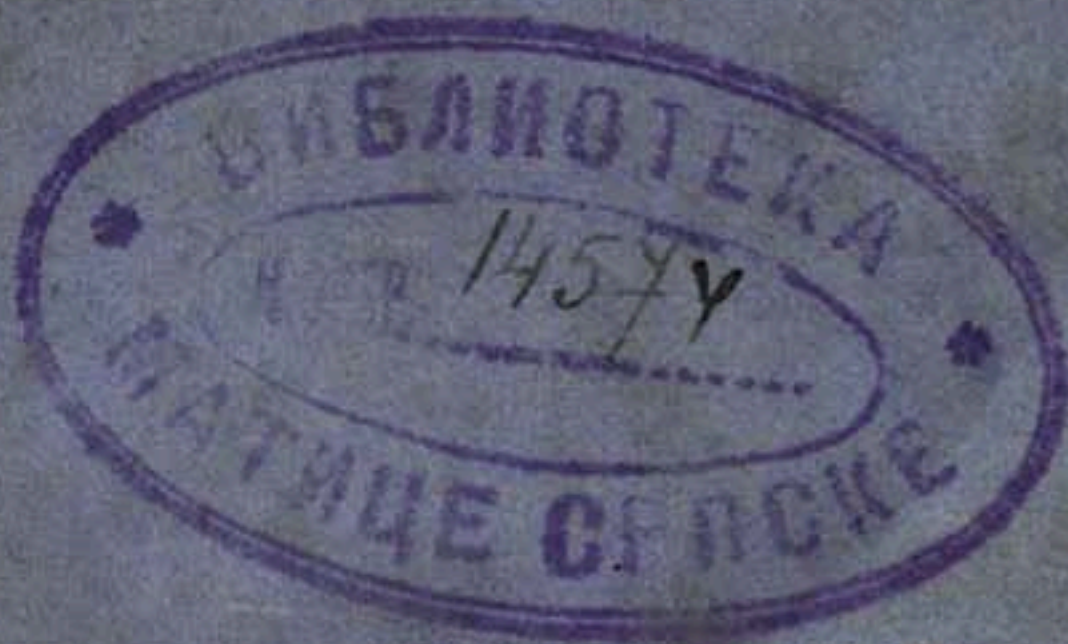

Рис. Сп I 420/2.1

Р. 306

Токавакуну

Амуну Кауну.

Мунога.

1306

~~РГ 306~~
12

~~РГ 306~~
РГ Српска / 2. 1

ПЕСМЕ

МИЛОРАДА ПОПОВИЋА

ШАПЧАНИНА.

ДРУГО КОЛО.

ЉУБИЧИЦЕ. — СЕЛО У ДЕТИЊСКИМ
СПОМЕНИМА.

У БЕОГРАДУ,
У ДРЖАВНОЈ ШТАМПАРИЈИ 1866.

DECEMBER

MINIATURE ALPHABET

MANUAL

TO THE

TEACHERS OF THE

COMMON SCHOOLS

OF THE

UNITED STATES

Faint, illegible text visible through the paper, likely bleed-through from the reverse side.

BYBETH

THE
MUSEUM
OF
THE
CITY OF
NEW YORK

I.

Чујеш душо, чујеш рано,
Како поток струји
А пупољче у повоју
Надима се, буји.

Разгнај облак с алтан-чела,
Голубице беда, —
Ти си мени цвет из цвета —
Пролеће донела.

Па кад лахор мами листак
А мази га шева,
Пусти и ти твоме оку
Нека ме разгрева.

II.

На прозор ми слећу тице,
Играју се, хвале :
Ја какву су дивну песму
Зори цвркутале.

Причекајте, певачице,
И ми гукат' знамо,
П'онда богу ја и љуба
Песму отпевамо.

III.

Росна вода измиледа
У зелене траве,
А љубице подигнуле
Своје очи плаве.

У ромону тихо мирном
Мирисај се рађа,
Па га гута бледи зумбул
И гиздава млађа.

Ој мирисе — ој животе
Пролетњега цвећа
Истих таквих сласти има
У мог премалећа!

IV.

Умукоше хладне струје
Лахор трчи, скаче,
А горице хаљиницу
Зелену облаче.

Топло сунце разгрејава
Земљи хладне груди —
Здраво, сунце, и у мени с'
Врео живот буди !

V.

Модро лишће с гранчицама
Лелуја се тамо амо,
А по земљи влага гута
Сухо лишће разбацано.

И у мојој младој души
Исто тако тужи, вене
Ишчупани корен црне
Али прошле успомене.

VI.

Са стаклених груди реке
Мутне вале свлаче,
И од миља златна риба
На површје скаче.

Несташни се чунић титра,
Не плаши га гроза;
Омладину чилу мами
Да мало провоза.

Хајде, чедо, да пловимо
По сребрни валл —
Ништа ми се ти не плаши
Од рибица малих!

VII.

Већ се спушта благо вече
С уморени зраци —
Вредо сунце утонуло
У златни облаци.

Чујеш, лепа, глас пастира
Што стадашце чува
Како тихо, како слатко
У врулицу дува.

Сад ће наша мсја доћи
Па донети млека;
Благо мени, бела ружо,
Кад сам уз тебека!

VIII.

На ливади цвет мирише,
Буја класје, буја сад;
На све стране просипа се
Разиграна зрачуљчад.

Ни облачка тананого
Да ведрину мути,
И сам лахор прилегао
Па у хладу ћути.

Кад узавре топла крвца
У животу младу,
И ја волим одседнути
У дебелу хладу.

IX.

Слушај, дете, како вале
Један другог гони
У потоку сребрном
Што тихо ромони.

Сад с' притаје, сад жуборе,
Нека тајна већа,
И' онда с' губе у пољупцу
Шаренога цвећа.

Ој цветићи, нагиздани
У красно одело,
И мени је убав цветак
Пролеће донело.

X.

Хладовину момче-лахор
Узео под руку,
Па се шале и играју
По зелену лугу.

Ал' нека их' нек' се љубе,
Завидет' им не ћу, —
Ја ћу овде боравити
У трави и цвећу.

Јер када се лепојчица
Са извора врати,
Да јој паднем на усташца
Нико ми не врати.

XI.

И брдашце и дољица
Све трепти од зрачка,
А на небу плаветноме
Ни видет' облачка.

Разиграла с' лака шева
Па се пење горе,
Огледа се у небеса —
У то плаво море.

Хајде доле, силази се,
Певачице врла,
Није земља све дражести
За тебе потрла.

Видиш онај уски дворац
На зеленој грани,
Тамо тебе ишчекују
Мали лепршани.

XII.

Мило моје јато тица,
О ви ласте мале,
Јесте ли се благог зрака
Доста нагутале ?

Кад сте дошле из земаља
Где омара влада,
Не имасте вако лепа
Мирисава хлада.

Радујте се лепој срећи,
Лет'те на све стране :
То је ваше да чините
Чим сунце огране.

XIII.

Под каменом маховастим
По прозрачној води
Откинути лист прецвета
Из извора броди.

Срећно пош'о, броде мали,
Кроз корито криво —
Ти си ми се дивна лета
Већем наужив'о.

Па сад носиш на далеко
Усисане сласти;
Е тако се, чедо моје,
Сваки живот гаси.!

XIV.

Кроз горицу од шумица
И белогa кама
Из даљина уздрхтала
Песма се пролама.

Слатке речи уплетене
У сићани гласи —
Врло би ми жао било
Да жубор угаси.

XV.

О ветрићу сладак, мио,
 Јеси л' ми се наситио
 Поточића бистра, лака,
 И горице
 И водице
 И песмице славуљака

Где си, куд си, још се кријеш,
 На цвеће се мазно смијеш,
 Све што стигнеш грлиш, љубиш
 По стазици и по грађу —
 Огрезн'о с' у миловању.
 Не ћеш мени, бегаш тамо
 У расхлађен зелен луг;
 Али нека — гора ти је
 И онако веран друг.

XVI.

Заспао бих овде,
 Али слатке санке
 Носи поветарац
 У голе пропланке.

Сиротани млади
 Они тамо блуде,
 Докле мене лепа
 Уживања буде.

XVII.

Ал' мирише липа,
 Ала шушти грађе;
 А тичице шаренасте
 Проводе играђе.

Од слатког цвркута
 Подиже се славља,
 Пуни пехар злаћани
 Лаганога здравља.

Из тог суда гут'о сам
 Још за рана славље —
 Дедер једну, цурице,
 И за твоје здравље!

XVIII.

Планина се пуши, дими,
А над реком магла диже,
А облаци бели, мутни,
Један другом ближе, ближе.

Већ по лишћу шуми, бруји,
Капљице се роне,
Благодет се доле слази
На њиве свионе.

Ја ћу седет' под липама
На зеленом трону —
Мило ми је слушат' шапат
У слатком ромону.

XIX.

Бегај амо радилице
У лиснато грање,
Заклони се, нек се кропи
Тешко работање.

Сад ће капље уминути,
Још која да кане;
Ви'ш, облак се растолеже,
Пљусак ће да стане.

Ено тамо, чедо моје,
Већ се небо плави:
Па сад можеш белом ногом
По роснатој трави.

XX.

Ал' је небо очишћено,
Ал' дивада мири,
А ветрићак са планина
Ђарлија и пири.

Капљице се отискују
Са роснатих грана —
Све мирише као ружа
Не омирисана.

XXI.

Тичица се опет спушта
Од гране до гране —
И дроздови и славуји
Тице миловане.

Не бојте се, крилатићи,
Ти мајушни свете,
Ја вас љубим као песму
Што је разведете.

Хајде сада по долини
Растурите гласе,
Ви'ш и мени из прсију
Песма отима се.

XXII.

Ветрић пири, таласа се
Детелина плава,
Као да га несташнога
Даље отискава.

Ид' одатле, ветрогоња,
Срам да ми те био,
Када хтедох сагорети
А ти си се крио.

Остави се ти менека,
Не љубљене моме —
Иди тамо ружи белој,
Лепојчету твоме.

Не кори га млађаного,
Поносита селе —
Све су њему љубованке
Ка' ружице беле.

XXIII.

Из мирисна цвећа
Слатке дражи вире,
Из далека маме
Шарене лепире.

Љуљају их слашћу,
Грле се и љубе :
Сродне душе у тренутку
Загрљаји шљубе.

XXIV.

Невидљиве душе — мирис
Расцветаних зова
И лагани, тајни шуми
Белих јабланова,

Смејући се запљускују
Долине и висе —
К'о да знају да милујем
Пријетне мирисе.

XXV. 1772

Оно мирно плаветнило
 На угнутом брегу
 Прелива се ка' у њему
 Да се зраци легу.

А шипрази модро-тавни
 Сакрили славуја,
 Па несташно заигра се
 Те их залелуја.

О брдашце, нагутај се
 Огрејана дана
 И ти шибље заклони ми
 Нежна певушана!

XXVI.

Све се смеје јарку сунцу
 Све душицом дану —
 Орлићи се поспуштали
 На глатку пољану.

Полетајте, играјте се,
 У танани скоци,
 Не плаш'те се, ја вас волим,
 Неба летеоци.

Ал' слабачке моје вижље —
 Тичице не бијте —
 Па небесје поздрав'те ми
 Када одлетите.

XXVII.

Огреја се хладна земља
Све се диже, креће,
И челица са улишта
На ливаду слеће.

Па весела крилцем бије
И чионо зуји —
У цветићи замедљани
Журба им се бруји.

Летелице моје златне
Сисајте и пијте
Па у саће избор-сласти
Богато налијте.

XXVIII.

Дох ветро, ветринице,
Де с планине дуни,
Махни крилом, нек полегну
Зелени сладуни !

Мило ми је кад се њише
Кад зашупти грађе —
К'о да слушам лепојака
Невино шаптање.

XXIX

Ала меко успављује
Мирисави хлад,
А још слађе песма што је
Пева водопад

Заспао бих — али тице
Растерују мир
И чаробна с' уживања
Нуде на избор.

XXX.

Воде, траве — овчицама
За храну и пиће —
А у трави препелица
Тихо пућпуриће.

Шушти трава — клети удес
Каменом се баца : —
Бегај, лепа тицо моја,
Ето косилаца.

XXXI.

Мале жује цвркутају,
А крагуји кличу,
А грлице, слаткогласну
Песмицу грличу.

Окађена поља, лузи
Пуне уста свима —
Гле и моје ведре груди
Песмица надима.

XXXII.

Ој ветрићи, криланцетом
 По цветићи мали —
 Нек се дигну лепирићи
 Набојадисани.

У хаљина позлаћених,
 Сребрни и жути,
 Са очима и бисерјем
 Богато осути.

Ено једног лепушкана
 Код водике стоји,
 Сунашце му зрак прикива
 По шареној боји.

Летео је, сисао је,
 А сад тражи пића,
 Е такав је блажен живот
 У тих лепирића.

XXXIII

Малена селанца —
 Димњаци се беле,
 Над њима се гранчице
 Лиснате наднеле.

Кроз зелену улицу
 Тихи ветар свира,
 А на реди цурица
 Рубине испира.

Бегај, бегај милена
 Завиде ти вали,
 Моле олуј несташни
 Да те доле свади.

XXXIV.

Испод оног маховином
 Покривеног стења
 На малешној низбрдици
 Колиба је њена.

Са лица је љубичаста
 Градиница краси
 И поточић љубежљиви
 С тихани таласи.

А пред врата прострла се
 Посребрена трава,
 И по крову зелен чокот
 Што га опасава.

На травици миришљавој
 Столичица дуби ;
 Ту пастирка одседава
 Кад јагњешце љуби.

—

XXXV.

Зашло сунце за врхунац
 С румени облаци,
 А мирисна ноћ се спушта
 Лагани коради.

Нежно цвеће одахнуло,
 Прижељкује, мирн —
 Бела стада отерали
 Лагани пастири.

Лишће ћути па ужива
 Како роса сјаји,
 А ветрићак снуждио се
 У зелени гаји.

Само песма таласа се
 Из далека луга —
 Девојчица ишчекује
 Заљубљена друга.

XXXVI.

Буквицама по шумама
 Мрак увио лица —
 Још кроз сутон провирује
 Сеоска црквица.

Па кроз грађе проносе се
 Гласићи од звона —
 Подижу ме са травице
 Са зелена трона.

Па невиних молитава
 Отворају врело —
 И за тебе молитвицу
 Моје чедо бело.

—

XXXVII.

Зрикаваца песма

Напунила ноћ

Пастири се купе

И она ће доћ'.

На језеру тамо

Сребрне се вали

На грудима носе

Један сплавак мали.

Капљице с весалца

Ка' бисер се круне

Жао би ми било

Да сад ветар дуне.

Зрикаваца песма

Напунила ноћ

Пастири се купе

И она ће доћ'.

XXXVIII.

С Богом моје стадо бело,
 Плаветни хумићи, —
 Врулица ме зове — морам
 На равницу сићи.

На меканој ливадици,
 Код хлађаног вира,
 Ватриште се засијало
 Веселих пастира.

Па и моја лепојчица
 И свилени јањци —
 Другарице њене миле —
 Биће на игранци.

XXXIX.

На обали на врбови,
 Ланчићи,
 Привезани играју се
 Чамчићи.

Поветарац подузео
 Једрила,
 Дикина се катарчица
 Пребила.

Не плаши се, чедо моје
 Медено,
 Језеро ћу пребродити
 Ледено !

Однећу те твојој лепој
 Кућици,
 На јастуку — на меканој
 Ручици.

XL.

Пастирка.

Набујала травчица
 И поток се журн,
 А водопад губи се
 У танки мехури.
 Поветарац пролази
 Кроз шуме и гаје,
 Из далека река се
 Као стакло сјаје.

Моје стадо свилено
 Пољаницом пасе,
 А млекушчад пребела
 Трчи и игра се.
 Па кад даље потерам
 Радују се млади
 Баш к'о ситни гласићи
 Малених звонцади.

Брдом планди пастирчад,
Разлежу се свирке,
А ми доле играмо
Малене пастирке.
Ка' у хитре кошуте
Ножице нам мале,
Ми би, тице веселе,
Вазда скакутаде.

А кад падне врућина,
Рашчисти се време,
Притерамо овчице
У дубраве неме.
Па под стрехом зеленом
Лиснатога грања
Латимо се, веселе,
Лакога играња.

Па док стадо прилегне
Код воде да спава
Накидамо цветића
Црвена и плава.
Па у слатком кикоту
Китимо се младе,
А хладни нас вихори
Са планина хладе.

Но кад вече захлади
Приближе се мрази —
У село се спустимо
Лагани кораци.
Па певамо песмице,
Ка' тице на грани,
А мимо нас пролазе
Весели јарани.

XLI.

Пастирче.

Благо мени, благо си
 Маломе горштаку,
 По врх стене вијем се
 Као на облаку,
 Газим траву роснату
 Пуну шарна цвећа,
 Гутам ваздух плаветни
 Слатка премалећа.

Ој горице зелена!

Ој студено врело! —

Ја вас љубим као но

Моје стадо бело.

Студен задах севера

И кад олуј дуне,

Мене, млада брђана,

Ни мало не збуне.

Не бојим се вихара,

Што с' уз небо кочи,

Вејавице ћораве

Кад ми заспе очи.

Ој горице зелена!

Ој студено врело! —

Ја вас љубим као но

Моје стадо бело.

На највиши врхунац

Готов сам се петн,

Као јелен хитри сам

На стрмој врлети.

Нуз црн бездан пропасти

Што ка' кобац жмурн,

Мушки сам се пуштао

При највећој бури.

Ој горице зелена!

Ој студено врело! —

Ја вас љубим као но

Моје стадо бело.

А кад по ноћ превали
 Па небо заруди —
 Моје крдо свилено
 Иза сна ме буди:
 Гледам зору румену
 Што ј' даница вађа
 И' онда сунце како се
 Иза брда рађа.

Ој горице зелена!
 Ој студено врело!
 Ја вас љубим као но
 Моје стадо бело.

И ка' тицу вижљаву
 Што поточић тражи
 Из камена водица
 Моју жеђцу гаси.
 Око мене блиста се
 Не бројено благо —

Дробна роса светли се
 Ка' камење драго,
 Ој горице зелена!
 Ој студено врело! —
 Ја вас љубим као но
 Моје стадо бело.

А капљице од кише
 Започну л' да туку
 Полагано спустим се
 У питому луку;
 У мој дворац склоним се,
 У колибу кусу,
 Па крај ватре пркосим
 Времену и пљусу.
 Ој горице зелена!
 Ој студено врело! —
 Храните ми, појите
 Моје стадо бело.

A decorative border with intricate floral and scrollwork patterns, framing the central text.

С К А О
У ДЕТИЊСКИМ СПОМЕНИМА.

Уважаемый господин директор

государственного банка

в Санкт-Петербурге

имею честь уведомить

вас о том, что

на основании

исполнения распоряжения
государственного банка

№ 10

государственного банка

государственного банка

государственного банка

государственного банка

государственного банка

I.

Из умилна јата осећања мојих
 Малена се мис'о у шареној боји
 Полагано креће и крилцетом бије,
 Јер у хладним грудма станишта јој није.

У жубору мутном просутога света
 Нема мекој њојзи живота, полета,
 И млађана бега преко реке, хума
 У равницу малу сред зелених шума.

Тамо у закриље мирисавог грања,
 Уздрманог песмом тичијег кликтања,
 У малене избе од лепа и пружа,
 У улице чисте сеоскијех кућа.

И пролази тихо, по тананој стази
 Успомене дивне у детињство слази,
 Милује и љуби она места стара,
 Где се драга прошлост на њима одмара.

II.

Ој селанце моје, мирисави цвете,
 Ја те љубим јоште ка' невино дете,
 У теби сам мирне благовао дане,
 Веселе ка' румен у зорице ране.

Чим врхунци плану плаветних брегова
 И сунашце проспе кишу од зракова
 Те запоју тице у зелену лесу,
 Ослабели снови у јаву ме снесу.

Па носећ' у грудма још врело срдашце,
 Полетим, појурим низ стрмо брдашце
 На поточић бистар — ни да видиш трунку.
 К'о да сребро плови по шарену шљунку.

Капљицама хладним кад поткрепим тело
 По румену лицу пљускајућ' се смело,
 И оштрим рукавом када сам га утр'о
 Одскакућем мајци да поздравим јутро.

III.

А на ватри дотле перић се разгоре,
 Код ватре ми отац, снахе ми га дворе;
 Шљивовица љута, истопљено злато,
 Та у нас је било свега обилато.

А ми чељад једра спремајућ' се једу
 Поседамо слошке за синију белу,
 Пријатан нам мирис глад у тело снесе
 Докле слатка сејка попару донесе.

И докле се пара час по час успиње,
 Радиоци вредни, попаре све миње,
 И док дланом о длан, ми готови бива,
 Покусали у сласт што било јестива.

Па обли к'о ваљци, да би лакше пало,
 Пространом двораном потрчимо мало
 П'онда листом на рад сви лаки к'о перо
 Сестре песму — ја сам увек коње тер'о.

IV.

О улице моје, простране, зелене,
 Кад се сетим на вас, одмах срце вене,
 Опасан, гологлав, у кошуљи само,
 Босоног сам иш'о ја по вама тамо.

А другова јато искупи се на мах,
 Пси и беле гуске, све то бутун с нама
 Са једнога ћошка на други се јуре;
 Бацамо прашину, играмо се жмуре.

А падне ли киша, ми к'о врапци ома
 У забуну нашој не бегамо дома,
 Већ под стрехе или под зелено грађе,
 Док не мине оно роснато падање.

Па кад опет мутно небо се разведри
 И помоди сунце на плаветни недри,
 Потрчимо жељни — још док ветар пири;
 Од кала се граде стада и пастири.

V.

О орашје пуно лахора и хлада,
И с тобом сам пров'о моја лета млада;
Чим одскочи сунце, омара прижеже,
Ја потерам овце те у теби леже.

По свиленој трави кабаницу вућим,
Па угрејан седнем ид' се по њој прућим;
И кроз грађе гледам у небо са зраци,
Како лете бели танашни облаци.

А кад жега падне, па теме упали,
Ја се онда спустим на студенац мали,
Кад ишчезне проха испред мене гладна
Нагутам се воде из извора хладна.

И док ми се стада рудиницом хране
Успужем се горе на високе гране:
У мирној тишини трепти бели дане,
Ја к'о соко кличем, гледам на све стране.

VI.

Кад освоји вече, па се проспу мрази
 И стада се врате са скори кораци,
 Напред чича-ован с меденицом звони
 А овчице за њим вес'о пастир гони.

А јагањчад бела уз матере ходе,
 Ђуте — жао им је, што их кући воде.
 И чим на вратнице, већем оком циља
 Најмлечнију овцу весела музиља.

И к'о од један пут да потече река,
 Видрице се проспу слатка, бела млека.
 И кад их понесу станарице живе,
 Пригибљу се, цврче обрамице криве.

А после се метне у котао стари,
 Па на тихој ватри лагано узвари.
 Разлије у здеде и нико не дира
 Те се на тенане скорупље прибира.

VII.

Тамо на раскршћу где с' улице ломе
Крст високи стоји, кад је тешко коме
Да с' моли, да боља не би била већа,
Ил' кад мимо прође, да се Бога сећа.

Око крста свуда порасла је трава
Ограђена ниским плотићем летава,
А на крсту горе иконица мала
С годињица дугих са свим овештала.

У недељу свету, кад се сунце смири
Па вечерњи ваздух ђарлија и пири,
Искупи се село, нико нема мира,
Поведе се коло, врулица засвира.

Па до мркле ноћи не гаси се врева,
У слатком кикоту игра се и пева
И тек кад већ звезде на небу се виде
У смејању, шали, кућама се иде.

VIII.

Ви плотови бели, што сте с' чврсто стегли
 С једног краја села до другог отегли,
 У правој реду преда мноштем сте сада,
 Да вас видим жеља на срце ми пада.

Ваша лица још су у спомену мени,
 На вама прострти веленци шарени,
 Од мекане вуне поњавице беле
 Што су их на ветар снашице изнеле.

Од дудова плавих покрило вас грање,
 Окитиле лепо капије цивране,
 Дугорепе свраке по вама се шећу,
 Кад с мршава ђерма у авлију слећу.

А још смели врабац по вама стражари
 Док се гладна чета у кошу тимари
 Па с времена дуга с вранама се псује
 Макар да их само из далека чује.

IX.

У авлији спретној угажена трава,
 Под стрехом комарник где се ноћу спава,
 На тршчаном крову покућарка цвати
 Јер је свака вредна газдарица пати.

Тамо са тавана где кокоши носе
 Искривиле шије две велике косе ;
 На димњаку горе станила се рода,
 Па ил' је у гнезду ил' по крову хода

На среди дворане голубињак стоји,
 У њему се легу голубови моји ;
 Пепељави, бели голубићи вире,
 Шарени гаћани стрешицом се шире.

А од оног тамног, богатог амбара
 Домаћица вредна кад врата отвара
 Па баци кукуруз и живину виче :
 Закакоћу коке, пет'о кукуриче.

X.

А кад дође време да се марва поји,
 Читава ергела код валога стоји,
 Хрзају хајгири и копитом бију,
 А мирни омаци само воду пију.

А чувар с краваром кад у поље оду
 Онда дођу патке да помуте воду,
 А матори гусак, што две гуске вреди
 На ништаве пловке преко ока гледи.

А после у друштву на ледину оду
 Где но краве пасу, бикови се боду
 А кад им врућина да језике плазе,
 Онда опет доле у потоке слазе.

Па у бистрој води перу бела лица,
 Купају се, плове чак до воденица
 Немиркуша која и крила се сети
 Па тамо далеко на брдо одлети.

XI.

Па кућице беле све једна до друге
 Поређане стоје уз улице дуге,
 А тамо код крста где се село дели,
 Кроз зелено грађе црквица се бели.

Окречена, чиста, као умивена,
 У пространој порти травица зелена,
 Чак на врху горе крст се диже свети
 А јато чавака око куле лети.

Кад с' отворе врата од светога храма,
 Проспу се мириси, све милина сама,
 Још кад куцне звонце па се ваздух тресе,
 Подузму те мрави, коса подиже се.

Меки гласак тврду окорелост пори,
 А мекано срце у памук се створи
 И радост и оно што човека боли
 Све се то удружи, па се Богу моли.

XII.

У недељу звоно кад на службу туче
Наша стара мајка лепо нас обуче,
Кошуљице беле да ти очи плене
Обојчиће танке, опанке првене.

Тканицу шарену око паса вита
А на главу весак и плаветна кита
Што с' немарно пусти по руснатој коси,
Кожни пршњак — али то се ређе носи.

П'онда један другог ухвати за руке,
Слушајућ' од звона умплъате звуке
Одемо ка цркви — кроз плаветно грање
Сретне нас далеко побожно појање.

А кад мине песма, богомоља прође,
Наша мала чета одмах дома дође;
Печеница масна већ код ватре руди,
У срцима младим гладну чежњу буди.

XIII.

Кад је лето сухо, дуго нема кише,
 Зраци прже земљу све више и више,
 Онда дикле младе сиђу се у луку
 Па цурицу једну у грање обуку.

Кроз улице иду од двора до двора
 Газдарица свака полити је мора,
 Веселе девојке попевају доди
 Моле пљуска, кишу, да година роди.

И одмах с вечери охладе се зраци,
 Искупе се тешки и влажни облаци,
 С планина их ветар у гомиле гони
 И за тили часак кишица ромони.

Онда грмне, севне по облаци густе
 И као из кабла пљусак ти се спусти,
 Те капљице крупне певају по крову —
 Благодећу онда таку кишу зову.

XIV.

А кад зора дође, па сунце огране,
 Чисто се подмлади ведри, бели дане,
 По брдима плавим, где је бор и вења,
 Лагано се дижу бела испарења.

А њиве и жита и зелене гране
 Веселе се смеју кишицом опране,
 Шева пева, дети све више и више,
 А с ливаде цвеће мирише, мирише.

А у густом гају певанија бруји,
 Просипљу гласиће весели славуји
 Слапови малени далеко се чују,
 Како са стрмени воду отпскују.

И по плавој дољи кроз зелене горе
 Из планине хладне потоци жуборе,
 Обалице цвате, ох местанца златна,
 Девојчице туда испирају платна.

XV.

Крај равнице једне, где ј' богата паша,
 Под брдашцем стоји воденица наша,
 Из загате вода на уставу слеће
 Те гломазно коло лагано окреће.

Капљице се дробе, подиже се пара,
 А унутри млине с вретеном клопара,
 Брзим током лети оно бело мливо
 На дрвене луле опружене криво.

Весела млинарка пред вратима стоји
 Па ил' шури петла ил' пачиће поји,
 Воденичар старо камење покива
 Ил' гдегод у хладу мало отпочива.

Ја сам радо с оцем воденици хит'о
 Помаг'о на камен да сасипа жито,
 Млинар ми је увек бела хлеба дав'о
 Када сам са оцем тамо вечерав'о.

XVI.

Кад сам годинама на више се поц'о
 Са веселом браћом ор'о сам и ко'по
 Крчио сам њиве, марву сам надглед'о,
 У свему сам био с њима напореде.

Чим се спусти сунце па вече захлади
 Остави се рало, више се не ради
 Уморни и гладни враћамо се кући
 Па уз ватру неки а неки се прући.

И док који лулу запади па пуши
 Ил' влажне обојке код ватрице суши,
 Доноси се доза, крха сухо грање,
 Чак у стреху лиже пламено буктање.

П' онда на синију вечера се носи,
 Једе се и пије у највећој слози,
 Па ил' само ћуте ил' по мало зборе
 А после се леже, спава се до зоре.

XVII.

Ој колевко златна, убаво сеоце,
У теби сам чув'о козе и теоце,
Од јутра до мрака све кап'о на раду,
По ливади, њиви и у винограду.

Али опет слатко провео сам дане
И часове златне из младости ране,
Кад по теби млађан скакутах и шетах
Далеко од тишме, далеко од света.

У моме срдашцу ведрина је сјала,
Простота ка' ружа тихо мирисала
Све чаробно беше, ко' да снове снивам,
Живео сам само да се науживам.

И сад опет, село, у мору од света
Сетила се мис'о својих младих лета,
Па се дигла, носећ' љубави и жара
Да походи тебе пријатеља стара!

О роуно злати, лите ошчлоу (О
 злати и злати ошчлоу и злати
 О злати до злати ошчлоу до
 По злати, лите и злати ошчлоу

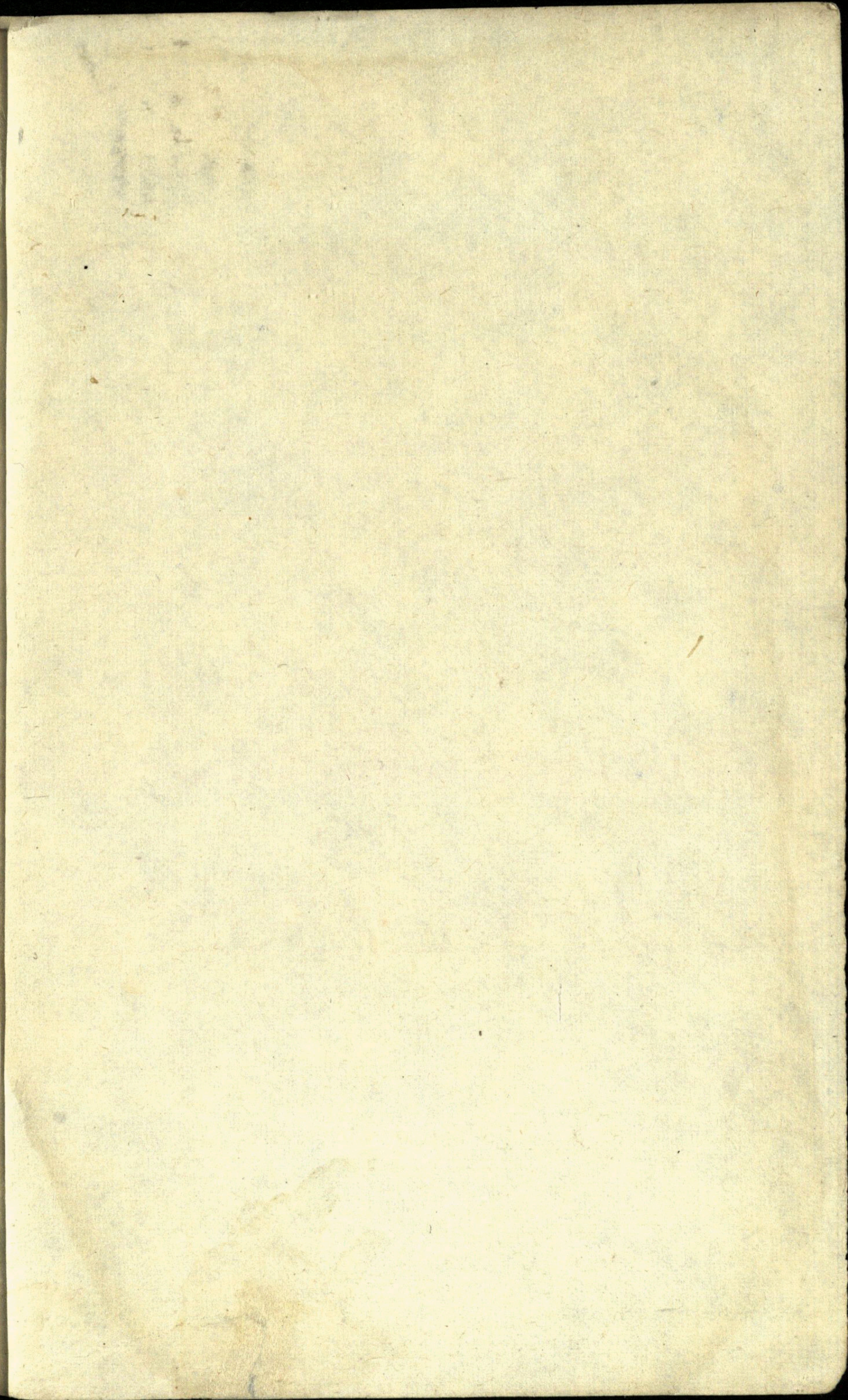
злати, лите ошчлоу ошчлоу и злати
 злати, лите ошчлоу ошчлоу и злати
 злати и злати ошчлоу ошчлоу и злати
 злати до злати, лите ошчлоу

злати, лите ошчлоу ошчлоу и злати
 злати, лите ошчлоу ошчлоу и злати
 злати ошчлоу ошчлоу ошчлоу ошчлоу
 злати ошчлоу ошчлоу ошчлоу ошчлоу

злати до злати, лите ошчлоу
 злати, лите ошчлоу ошчлоу и злати
 злати ошчлоу ошчлоу ошчлоу ошчлоу
 злати ошчлоу ошчлоу ошчлоу ошчлоу

67

68

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ

Р19 СрГ 420 / 2.1